

De trouwhartige reiziger in de Blue Train

Muziek bepaalt het leven van *Ewa Maria Wagner*. Aflevering 4: Gekleurd door Coltranes blauwe noten.

Blauw is niet echt een herfstkleur maar sinds ik blauw gips om mijn voet draag ontkom ik er niet aan *blue* te denken. Tijdens mijn gedwongen thuisverblijf heb ik mijzelf beloofd mijn orkest níét te missen. Dat valt tegen. Smartelijk genoeg brengt de gedeeltelijke lockdown stiekem verzachting van mijn zielenleed: het orkest kan niet meer voltallig optreden. Ik kan dus mijn schuldgevoel (dat ik verhinderd ben om te spelen) loslaten. Maar dan voel ik me alweer subiet trouw aan mijn collega's. Ben ik nu loyaal of slaafs?

Blauwe noten zijn in de klassieke wereld niet bekend, veel meer hoor je ze in de jazzmuziek. John Coltranes zoetige saxofoon sijpelt al via Spotify in mijn oren met zijn passende *Blue Train*. Maar de specifieke blue notes kan ik er niet zomaar uitvissen. Verborgen verandert een ervan het karakter van het gehele stuk, kleurt de ma-

jeur- en mineurloopjes en verbuigt mijn hersenwerk. Deze verlaagde derde toon van de toonladder zorgde al samen met Fis en Bes voor de ontwikkeling van blues. Nu probeert hij iets in zijn eentje uit.

In de leemte van mijn
herstel poog ik los te laten
waar ik aan vasthoud

Bij de zoveelste keer luisteren heb ik hem geïdentificeerd: hij staat lager ook al hoort-ie bij de majeure noot erboven die op zijn beurt bij de mineurtoonladder hoort. De een kan niet zonder de ander. Het stuk loopt af. Ik zie mijn blauwe gips. Mijn gebroken enkel. Zo vinden de dingen elkaar.

Wat doet blauw met me? De kleur staat vanouds voor melancholie, vertrouwen en

loyaliteit. Zo ook voor verbondenheid. Zie ik hetzelfde blauw als anderen? Muziek helpt. Muzikale expressie verbeeldt wat ik zie, doet me doorgaan. Vooral bij tegenvallers.

Coltranes *Blue Train groovet* opnieuw door mijn hoofd. Trouwhartig reis ik mee, swing door mijn dilemma's heen en probeer tastbaar te maken wat mijn binnenste naar buiten brengt. Het nieuws. Het orkest. De handicap. In de leemte van mijn herstel poog ik los te laten waar ik aan vasthoud. En ik kleur liever niet binnen de lijntjes: het toeval is een fantastisch ongeluk.

Mijn blauwe enkel zal vanzelf genezen, daar hoeft ik niet veel voor te doen. Voordat ik het weet zit ik weer met mijn collega's op het podium. Maar functioneren zonder normale omstandigheden moet ik nog steeds leren. In Coltranes groove zoeken de details elkaar op en bundelen mijn eigenheid met de anderen.

Ewa Maria Wagner is altvioliste en schrijfster.